

„Posílá mě sem Tělomrsk,“ pronesla Matyllda. Natálka jí ale ušetřila takový štouchanec, že se hned opravila: „Eee... teda... pan učitel Šmíd.“ Prodavač málem vybuchl smíchy. Přezdívka, kterou si jeho bratr u svých žáků vysloužil, mu připadala více než trefná.

„A copak mi Tělomrsk vzkazuje?“ zeptal se Matylldy a pobaveně si ji měřil pohledem.

„Prý mi pomůžete vybrat ty nejlepší boty přesně pro mě,“ odpověděla.

„Myslíš na závody Emila Zátópka?“ opřel se o pult a nevěřicně se na ni zadíval. „Musíš být hodně dobrá, brácha by mi sem neposlal žádný poleno.“

Matyllda se pokusila o úsměv. Přece mu nebude vyprávět, že byla teprve na jednom tréninku. Prodavač si jejích rozpaků nevšímal. Zapomněl na čas i na to, že už měl mít dávno zavřeno.

„Pojď ven a ukaž mi, jak běháš,“ vybídl Matylldu a vedl ji po schodech nahoru.

Matyllda vyšla před prodejnu a nesměle se rozběhla. Párkrát ji vrátil. Chtěl vidět, jak se rozbíhá, jak sprintuje, jak běží zvolna. Pokáral ji, že dopadá příliš na paty, málo pracuje rukama a kouká do země. Potom jí pokynul zpátky dovnitř a začal jí přinášet boty, o kterých se domníval, že by jí mohly sedět.

Natálka schválně nahlas zívala, aby jim dala najevo, že se pekelně nudí. Prodavač jí ale nevěnoval žádnou pozornost.

Matyllda už měla obutý asi dvanáctý pár. Pořád to však nebylo ono. „Mně je to jedno. Vezmu si třeba tyhle,“ ukázala na červené boty se zlatým lemováním, které se jí líbily ze všech nejvíc.

Tak tohle ji zrovna neuklidnilo. Pár okamžiků sbírala odvalu, pak se zhluboka nadechla a zazvonila. V domě se ozvalo drnění, které bylo slyšet ven. V okně v přízemí se zavlnila zažloutlá záclona a za ní se objevila zkrabatělá tvář. Maxmilián chytil Matyldu za ruku. Ještě byl čas utéct. Po chvíli se dveře otevřely a v nich stál starý děda.

„Koho hledáte?“ zavolal.

Max si odkašlal a zeptal se: „Prosím vás, bydlí tady takovej kluk, co chová potkany?“

„A co mu chcete?“

„Jen se ho potřebujeme na něco zeptat,“ dodala si odvahu Matylda.

Vtom se za dědou vynořila vychrtlá postava.

„To je on,“ zašeptal Max. Matylda vytřeštila oči. Kde se, proboha, Kryštof mohl seznámit s takovým týpkem? Vždyť mu bylo nejmíň dvacet. Měl úzkou tvář připomínající krysu a mastné vlasy hozené na stranu. Zakrývaly mu jedno oko.

se jí stáhl žaludek. Tělomrsk jí na minulém tréninku oznámil, že s ní na závody počítá a doufá, že ho nezkłame. Místo očekávané radosti, ji zachvátila panika. V hlavě jí pořád dokola zněla dávná věta trenéra přespolního běhu, kterou utrousil, když jako poslední doběhla do cíle: *Matylda bohužel není závodní typ.*

Vyndala Ládička z lavoru, osušila ho ručníkem a vrátila zpátky do klece. V rychlosti na sebe hodila tričko a kraťasy, obula si sportovní boty a vyrazila ven. Zastavila se u starého kaštanu. Objala jeho drsný kmen a snažila se načerpat z něj energii. Nepomáhalo to. Když si představila, jak stojí na dráze s ostatními běžci a vybíhá na výstřel startovací pistole, udělalo se jí zle. Tolik se snažila a trénovala, teď si ale byla jistá, že závody nezvládne. Ráda by to svedla na to, že jí chybí dostatek zkušeností. Pravda však byla taková, že není dost dobrá.

Dnes poprvé běhat nešla. Vrátila se zpátky domů, strhala ze sebe sportovní oblečení a svalila se na postel. Ten večer s ní nebyla řeč. Nechtěla večerět a nestála o ničí společnost. Když ostatní viděli, jakou má náladu, raději se jí na nic nevyptávali. Dokonce i Max, se kterým si poslední dobou rozuměla čím dál víc, se jí klidil z cesty.

